

om Valgmenighedsmedlemmers og Sognebaandsløseres Stilling. Det er fundet stemmende med Billighed, at Medlemmer af Valgmenigheder med egen Kirke i Sognet, til hvis Vedligeholdelse de yde Bidrag, ikke deltage i Ligningen til Sognets Kirke, hvorimod Sognebaandsløserne eller Valgmenighedsmedlemmer uden egen Kirke i Sognet formentlig paa sædvanlig Maade bør deltage i Ligningen til Sognekirken under Hensyn til den udstrakte Adgang de have til Brug af Kirken, jfr. ogsaa Lov om Kirkers Opvarmning af 9. Marts 1893 § 1.

Endelig skal omtales Bestemmelsen om Deltagelsen i Ligningen, hvor der er flere Kirker i samme Sogn. Forholdet har hidtil været det, at medens der ikke fandtes Hjemmel til Ligning til Distriktskirken, maatte Distriktets Beboere ikke alene svare den dem mulig paahvilende Tiende til Kirken, uden at Distriktskirken fik Krav paa Andel i denne, men ogsaa deltage i en eventuel Ligning til Sognekirken. I sidstnævnte Henseende har Forholdet dog ikke hidtil haft stor Betydning, idet der, paa Grund af at de fleste Kirker paa Landet ikke vare selvejende, ikke har været Spørgsmaal om Ligning til Kirkens almindelige Udgifter. Til særlige Formaal har der derimod været lignet, jfr. saaledes Lov om Kirkers Opvarmning af 9. Marts 1893, men her er det ogsaa fastsat, at en Ligning til Dækning af Udgifter til en Kirkens Opvarmning skal ske udelukkende paa Distriktets Beboere. En Udvidelse af denne Regel til at gælde, hvor der bliver Spørgsmaal om Ligning til Kirkens almindelige Fornødenheder, kan ikke anses for retfærdig under de almindelige Forhold paa Landet, hvor Distriktets Beboere i Reglen ville yde deres Bidrag til Sognets Hovedkirke igennem Tienden eller Tiendeafsløningsbidraget. For saa vidt dette er Tilfældet, er det foreslaaet, at Ligning saavel til Distrikts- som til Sognekirken foretages paa hele Sognet. For imidlertid at give Beboerne Lejlighed til at komme ud af Forpligtelsen til at deltage i Ligningen til en anden Kirke end den, i hvis Distrikt de bo, er det foreslaaet, at Sognekirken kan afløse sin Forpligtelse til Deltagelse i Ligning til Distriktskirken ved et Tilskud som Vederlag for Tiendebidraget fra Distriktet. I Forbindelse hermed staar Reglen i § 19, hvorefter det kan fastsættes, at ved Deling af Sogne og Oprettelse af Sognedistrikter en passende Del af den hidtidige Sognekirkens Formue skal henlægges til den nye Kirke, saaledes at derefter eventuelle Ligninger

skulle foretages paa hvert Kirkedistrikt for sig.

Med Hensyn til Ligningens Fastsættelse er man for Københavns Vedkommende bleven staaende ved de i Lov af 28. Febr. 1908 indeholdte Regler, hvorefter Ministeriet fastsætter Ligningens Størrelse efter forud indhentet Erklæring fra Kommunalbestyrelsen. Udenfor København foreslaas det, at Overtilsynet skal fastsætte Ligningen, men man har tilføjet en Bestemmelse om, at Kommunalbestyrelsens Erklæring skal indhentes, og at Sagen, hvis Overtilsynet ikke mener at kunne følge Kommunalbestyrelsens Erklæring, skal indsendes til Afgørelse af Ministeriet. Endelig er der foreslaaet en Grænse for Ligningens Størrelse i et enkelt Aar — dog at Kommunalbestyrelsen kan give Samtykke til denne Grænses Overskridelse — i hvilken Henseende man for Københavns Vedkommende er bleven staaende ved det i Loven af 1908 fastsatte Maksimum, der efter de indvundne Erfaringer maa anses for passende. Udenfor København har man taget Hensyn til, at Ligningen af den personlige Kommuneskat foretages paa forskellig Maade i Kommunerne, og man har derfor foreslaaet benyttet den til Statskat ansatte Indtægt som Grundlag for Ligningen, medens Grænsen for Ligningsprocentens Størrelse er sat til det samme som i København.

§ 20.

I § 20 er optaget den ogsaa nu, jfr. Lov af 19. Januar 1863 angaaende nærmere Bestemmelser vedrørende D. L. 2—22—64 og Lov om Kirkesyn m. m. af 19. Februar 1861, §§ 33 og 34, gældende Regel om Tilskud fra formuende Kirker til andre selvejende Kirker, naar større Arbejder forestaa ved disse, og de ikke ere i Stand til at dække Udgifterne af egne Midler. Ligesom det imidlertid altid har maattet være en Forudsætning for Ydelsen af saadanne Tilskud, at de ydende Kirkers Forhold vare saadanne, at de ikke derved selv bragtes i Forlegenhed, saaledes har man ment at burde bestemme nærmere, hvorledes det skal afgøres, om en Kirke er i Stand til at yde et saadant Tilskud, hvilket er foreslaaet saaledes, at den ydende Kirke skal være i Stand til under almindelige Forhold at opspare det ydede Tilskud igen indenfor et Tidsrum af ikke over 28 Aar, hvortil er føjet en Bestemmelse om, at der ikke kan kræves yderligere Tilskud fra den samme Kirke, forinden det tidligere ydede